

Vicent Berenguer (Valencia, 1955) je prevajalec, pesnik in založnik. Med drugim je objavil pesniške zbirke *Ozemlje notranjosti*, 1989; *Posne-manje samote*, 1990 in *Človek ne zaupa mestu*, 1996. V katalonščino je prevedel *Sončno snov* Eugenia de Andrade, 1987; *Oblake* Xosé Marié Díaza Castra, 1997 in *Morelov primer* Rubema Fonsece, 1994.

Da bi napisal en sam verz – je rekel Rilke – je treba poznati in čutiti veliko reči, razmišljati o poteh po neznanih pokrajinah, nepričakovanih srečanjih, slovesih, ki smo jih slutili, nepojasnjenih dnevih iz otroštva, o dnevih, preživetih v mirnih sobah, o jutrih ob morju, o samem morju, o nočeh popotovanj – in ni dovolj, če le premišljujemo o vsem tem, treba se je spomniti tudi na mnoge ljubezenske noči, krike bolnikov, treba je biti v bližini umirajočih, treba je v sobi z odprtim oknom in med občasnimi kriki sedeti skupaj z mrtvimi. Mislim, da bo od vsega tega le majhen drobec – zavedno ali pa ne – navdihnil pesem. To se lahko zgodi – ali pa tudi ne –, a da bi se lahko zgodilo, mora miniti čas ... Čas – je vodilo moje poetike.

Zapiski za enciklopedijo

Čudovita in revna dežela.

Na vzhodu vse plaže od severa do juga
vodijo k enemu samemu morju. Na zahodu gorovje
s hribi, dolinami, puščavami,
zapuščenimi posestvi in krhko
mejo. Na obrežjih
in obalah sledi slanih ribnikov,
kjer gnezdiijo požrešne race.

V notranjosti pokrajina, ki je od cehov
prešla k zapletenejšim oblikam industrije.
Indijanci uživajo v zavidljivem načinu življenja
– če je že treba primerjati –, ki jim ga nevede
zagotavljajo bankirji.

To nam omogoča, da pregledamo področje trgovine.

Malo je konkurenčnih izvoznih izdelkov: tekstil,
agrumi, zanimive igrače,
čevlji za široke množice,
to in ono: ročna dela zadnjega lokalnega obrtnika.
(In dodal bom: sonce. Prevara,

ki je zakrivila oazo legendarnih let.)

Izdelki, ki se uvažajo: vsi ostali,
vključno z uranom. Kot vedno.

Ko ima neka vlada tako močno orožje, kot je denar,
je ustanavljanje Držav najlažje podjetje.

Zgodovina dežele ni evforična in ne,
kot je očitno, ena sama. Prehodno območje,
primerno za opustošenje. Nekateri sodijo,
da je pojav nacionalistov njena največja nesreča,
kakor tudi sistematično oddaljevanje od starodavne
severnjaške kulture. Lokalna različica
mita o El Doradu.

Z opazno razliko: zdaj
domnevni Španci ne ločujejo zgolj z zlatom,
zavzeli so celo mestne hiše.

Danes je tukaj kraljevina. Pod
lokalnimi demokratičnimi oblikami. Zastave
v treh barvah plapolajo nad palačo
njenega predsednika. S presenetljivim statutom.
Besedilo, ki ga je zaznamovala hinavska oblast
prejšnjega režima, hranijo
v Narodni knjižnici, kjer ga ščiti
neprebojno steklo, prav takšno,
kot je na avtu lokalnega predsednika.

Za konec lahko polistamo še po
prihodnosti. Število njenega prebivalstva
se bo nedvomno še povečalo. Delavci
si bodo hodili služiti svoj vsakdanji kruh
in utrjevati svoje roke. V neki kavarni
se bo neko bitje s kravato z obžalovanjem
spomnilo Fusterjeve knjige.
In na vrhu skale bo neki kuščar z vzravnano glavo
nepremično zrl v nebo in pazil, da ne zamudi
eksplozije ognjemeta.

Slabost

Hase de amar a cousa hastra que sangue
X. M. Díaz Castro

Daljava poustvarja prepade
naslade,
to je stalna zarez.

Telo mora vedno krvaveti
kot nepotrpežljivi mladiči
pred prsmi mater.

Zato je daljava
žerjavica
med nama; nama dvema.

Ta bolečina – kot sva že prej vedela – je
ena najobičajnejših oblik
družinskega življenja.

Stvari, telesa

La historia confusa
y clara la pena
A. Machado

Stvari vedno počakajo,
nikoli ne izginejo,
ko bežimo z ugovarjanjem njihovemu toku;
one, stvari, ostanejo,
z oddaljenostjo še globlje poženejo korenine,
na vrnitev počakajo
z nedolžnostjo potovanja,
da se postaviš
na začetek poti.
Tudi telesa vedno čakajo,
nikoli ne izginejo,
ko bežimo z ugovarjanjem njihovemu toku;

nekatera telesa ostanejo
v daljavi in se jih še bolj spominjamo,
potihnejo le do takrat, ko se vrneš
s spominom na odhod,
kajti vedno se ukoreninijo v pričakovanju.

Ausiàs March izbriše iz svojega imenika telefonsko številko

no intentes modelar la niebla
José Hierro

Izbriši iz svojega spomina
to telefonsko številko
1 4 2 1 2 0 3.

Prečrtaj jo v svojem imeniku.
Če bi zdaj poklical to številko, ki te ne more slišati,
ne bi odgovoril nihče. Ta številka je nema:
1 4 2 1 2 0 3.

Izbriši jo, pozabi nanjo, prečrtaj to mrtvo številko:
saj je samo še ena izmed števil, čeprav je bila edina.

Strani v tvojem imeniku imajo več prečrtanih besed
kot števil in imen.

Manj je teh, ki jih lahko pokličeš;
skoraj ni več števil in imen, ki bi govorila s tabo
ali ki bi te poslušala: 1 4 2 1 2 0 3.

Naredi vse, kar je v tvoji moči, da bo izginila iz tvojega
spomina:

uniči jo, zamenjaj jo:

2 1 3 0 1 2 4,

zlomi njej lasten ritem:

4 2 1 0 1 3 2,

ne potrebuješ je več,

ne potrebuješ teh števil, imena ali sence so.

3 4 1 2 2 0 1:

“Bi lahko govoril s Tereso?”

Če predvidevamo, da ti bo kdo odgovoril,
bo to neki drugi glas.

Premesti števila, zamešaj jih, preuredi jih.

Tako: 2 3 1 2 0 4 1.

“Bi lahko govoril z Isabel?”

Premesti števila in imena, premešaj jih,
še zlasti imena:

“Bi lahko govoril s Teribel?”, “Bi lahko govoril z Belsiré?”

Tišina.

Pozabi, prečrtaj, izbriši, naredi, da bodo izginila
ta imena in številke,
ne poskušaj oblikovati megle,
pomiri se s tem, da jo bo veter razpršil.

Vse je hrepenenje

po času, ki ga ni moč povrniti.

Prevedla Barbara Pregelj